

ကျွန်တော်ဘဝ...ပုစူးမ

ကျွန်တော်ဘဝတွင်းသို့ မေမေလေးပြီလျှင် ဒုတိယမြောက်ထပ်မံဝင်ရောက်လာသူမှာ... အိမ်ဖော်လည်းဖြစ်၊ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်၏ကစားဖော်အနိုင်ကျင့်ဖော်လည်းဖြစ်သောပုစူးမပင်... .

ကျွန်တော်သည်မေမေလေး၏သွန်သင်ကောင်းမှုကြောင့်မေမေလေး၏လင်ငယ်ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ... . မိန်းမလိုးနည်းနေရာတွင်တဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်သူဟုသူငယ်ချင်းများကမှတ်ချက်ချခြင်းခံရသည့်အထိပင်... . မေမေလေးသည်ကြံ့ရင်ကြံ့သလို... . သူမတယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲသူမသူငယ်ချင်းများပါခေါ်လာကာကျွန်တော်နှင့်**one-two**ဆွဲလေသည်တခါတရန်သူမတို့ကသုံးယောက်ကျွန်တော်ကတစ်ယောက်တည်း... . ဒိုင်ခံလိုးပေးရလေသည်... . ကျွန်တော်သည်သူမတို့သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏အသုံးတော်ခံလင်ငယ်ပင်... . သူမ၏သူငယ်ချင်းများအားလုံးသည်လွတ်လပ်သူများမဟုတ်ကြပေ... . အသီးသီးလင်ကိုယ်စီနှင့်အိမ်ထောင်သည်များပင်ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာကဖေဖေသည်နိုင်ငံခြားနှင့်မြန်မာနိုင်ငံကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေသည်များ၍ဖေဖေမရှိသောအချိန်တွင်မေမေလေးနှင့်သူမ၏သူငယ်ချင်းအိမ်ထောင်သည်များသည်တရုန်းရုန်း... . လာသမျှကိုဒိုင်ခံလိုးပေးရသူက ကျွန်တော်... . ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည်(၁၀)တန်းအောင်၍တက္ကသိုလ်တက်ရန်စောင့်နေသောအချိန်... . အလုပ်မရှိ... . စာကျက်ရန်မရှိ... . အားရှိအောင်နေ... . အားရှိသည့်အစားအစာများကိုစားမေမေလေးနှင့်သူမ၏သူငယ်ချင်းများကိုလိုးပေး... . ထိုအချိန်ကကျွန်တော်အလုပ်သည်ဒါဘဲဖြစ်၏... . .
ကျွန်တော်မိန်းမနှစ်ယောက်တ ပြိုင်တည်းစလိုး ဘူးခြင်း ကဒီ လို့... .

ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စနှင့်နိုင်ငံခြားရောက်နေသောအချိန်... . မေမေလေးနှင့်ကျွန်တော်ကထုံးစံအတိုင်းမေမေလေး၏မပြီးဆုံးနိုင်သောကာမလက်ချာကိုမေမေလေးထံတွင်သင်ယူနေစဉ်ဝယ်... . အခန်းတခါးသည်ရုတ်တရက်ပွင့်သွားလေသည်... . မေမေလေးနှင့်ကျွန်တော်အပေါ်ထပ်ထွင်ရှိနေစဉ်အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ဘယ်သူမှမတက်ရပေ... . ဒါကမေမေလေးအိမ်ဖော်များကိုထုတ်ထားသောအမိန့်... . ဘယ်လောက်အရေးကြီးသည် ဖြစ်စေဘယ်သူမှအိမ်အပေါ်ထပ်သို့မတက်ရဲ... . အခန်းတခါးပွင့်သွားစဉ်အခါဝယ်ကျွန်တော်သည်မေမေလေးပေါ်တွင်တက်၍မီးကုန်ရမ်းကုန်ကြနေချိန်... . အခန်းတွင်းသို့ရုတ်တရက်ဝင်လာသူကမေမေလေးသူငယ်ချင်းဒေါ်လီ... . သူမသည်ယခင်ကတည်းကမေမေလေးအားအောက်ထပ်တွင်မတွေ့လျှင်ယုခုခုသို့ပင်မေမေလေးအခန်းတွင်းသို့တန်းဝင်လာနေကြ... . သူမ၏အပြစ်မဟုတ်ပေ... . လီးနှင့်စောက်ဖုတ်တပ်လျှက်တန်းလမ်းဖြစ်နေသောကျွန်တော်တို့သာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားရလေသည်... . ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်လူမိသောသူခိုးများပမာ... .

“ဟာ... . ဟင်... . ဒေါ်လီ... .” “ဘာခုမှ ဒေါ်လီလဲ... . ကောင်မအစားကောင်းအသောက်ကောင်းစားနေရရင်သူငယ်ချင်းကိုသတိမရဘူးတယောက်ထဲကြိတ်စားနေတယ်... . နေနှင့်ဦး... . နင့်လင်ကြီးပြန်လာမှတိုင်ကိုတိုင်ပြောလိုက်အုန်းမယ်” ဒေါ်လီသည်မင်သေသေဖြင့်မေမေလေးအားချိန်းခြောက်လေသည်... . ဒီအချိန်ကြော့မှမေမေလေးသည်လည်းဖုံးကွယ်၍မရမှန်းသိသောကြောင့် ကျွန်တော့်လီနှင့်တပ်လျှက်ပင်ကုတင်ထက်မှဒေါ်လီအား “ မဟုတ်ရပါဘူးသူငယ်ချင်းရယ်... . သူ့ကိုခုမှပညာစသင်ပေးနေရတယ်ဆိုတော့ပညာမစုံသေးဘဲနဲ့ညည်းတို့နဲ့ပေးမတွေ့ပေးသေးတာပါဟယ်... . ကိုကြီး ကိုတော့သွားမတိုင်လိုက်ပါနဲ့... . သားညီကောငါပါ အသက်နဲ့ကိုယ်အိုးစားကွဲနေပါအုန်းမယ်” ထိုအခါဒေါ်လီက “အံမယ် အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့... . ငါလည်းနှင့်လိုဘဲသင်ပေးတတ်

ပါတယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားသားညီ... မမ မင်းကို မင်းမေမေလေး
မသင်ပေးရသေးတဲ့သင်ခန်းစာတွေသင်ပေးမယ်... မမ စီကမင်းလေး
သင်မယ်မဟုတ်လား” “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့” ကျွန်တော်အယောင်ယောင်
အမှားမှား ပြောလိုက်မိ၏... မမဒေါ်လီမမအေမိနှင့်မေမေလေးတို့သည်
အလွန်ချစ်ကြသောကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းများပင်... ကျောင်းပြီး၍
အိမ်ထောင်ကျသော်လည်းသူ့ အိမ်ကိုယ်လည်း... ကိုယ်အိမ်သူလာနှင့်
ဈေးဝယ်လျှောက်လည် ရုပ်ရှင်ကြည့်... သုံးယောက်သားမခွဲဘဲတတွဲတွဲ
ရှိကြ၏... ယခုလည်းလင်ငယ်အတူတူနေကြရန်ခွဲတမ်းချနေလေပြီ
မမဒေါ်လီ၏ဘဝကသနားစရာ... ငယ်လင်ငယ်မယားချစ်၍ ယူပြီး
တော့မှသူ၏ခင်ပွန်းသည်ကားမှောက်ကာအောက်ပိုင်းသေသွားခဲ့လေ
သည်... သူမကသွေးသားအဆူဆုံးအရွယ်... သူမ၏ယောက်ျားကသူမ
အားဘာမှ မဖြည့်စည်းပေးနိုင်တော့ချေ... အိပ်ယာပေါ်တွင်ပက်လက်...
ဒီတော့သူမထတာသူမအလွန်မဟုတ်ဟုကျွန်တော်တော့ထင်သည်...
မမဒေါ်လီသည်လည်းမေမေလေးကဲ့သို့ပင်မေမေလေးထက်အနည်းငယ်
ဝနေသည်မှအပဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးကဲ့သို့ပင်... မြင်သူတ
ကာလုံးချင်စရာ... ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင်မေမေလေး၏ရင်ခွင်မှနေ၍
မမဒေါ်လီအား ခဏခဏပြစ်မှားမိသည်မှာအကြိမ်ကြိမ်ပင်... ဒါကြောင့်
သူမ မေးချိန်တွင်ရူးချင်ယောင်ဆောင်ကာဟုတ်ကဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်...
ထိုအခါမမဒေါ်လီသည်မေမေလေးအား “ကဲကေသီရေ ကာယကံရှင်က
တော့ Yes ပါတဲ့... ညည်းသဘောကရော” “အမလေးဒေါ်လီရယ်... ငါ့
အသားပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ... သားညီသဘောတူလို့ကတော့ငါက
Welcome ဘဲ... နင့်အင်္ကျီတွေချွတ်ပြီးကုတင်ပေါ်သာတက်ခဲ့တော့”
“ငါကလည်း One - Two ဆွဲချင်နေတာကြာပြီ... နင့်အစွမ်းဘယ်
လောက်ရှိတယ်ဆို တာသိရတာပေါ့” ကျွန်တော်သည်မေမေလေးအဖုတ်
အတွင်းစိမ်းထားသောကျွန်တော့် ငပဲကြီးအချွတ်ကာမေမေလေးဘေးသို့
လှိုင့်ဆင်ကာပက်လက်အနေအထားနှင့်မမဒေါ်လီအလာကို ကျွန်တော့်
လီးကြီး ငေါက်ဆတ်ငေါက်ဆတ်လုပ်ကာကြိုဆိုလိုက်... ယခုအချိန်တွင်
ကျွန်တော့်လီးသည်မေမေလေးဂရုတစိုက်ပြုပြင်ပေးမှုကြောင့် ဒစ်ပြုတ်နေ
ပြီဖြစ်ပြီးနဂိုကထက်တစ်လက်မခန့် ပိုရှည်လာကာလုံးပတ်မှာလည်း
ဝိ/ကျပ်ခွဲလုံးပတ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်... မမဒေါ်လီသည်ဘယ်လောက်
လိင်တနေသည်မသိမေမေလေးအဖုတ်တွင်းမှထုတ်လိုက်သောမေမေလေး
စောက်ရည်များနှင့်လိမ်းကြန်နေပြီးအကြောအပြင်းပြင်းထနေသောကျွန်
တော့်လိကြီးအားစားတော့ဝါးတော့မတတ်ရာဂမီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော
သူမမျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့်စိုက်ကြည့်ကာသူမ၏ရင်စေ့အင်္ကျီ အားကျယ်
သီးပင်မဖြုတ်တော့ဘဲ ဗျမ်းကနဲဆွဲခွဲလိုက်လေသည်... ထိုအခါဗလာစီ
ယာအနက်လေးအောက်မှသူမ၏ဖြူဖွေးဖွံ့ထွားသောရင်အစုံသည်ဗလာ
စီယာအောက်မှခန့်ထွက်တော့မည့်အလားမို့ မောက်ကာအပြင်ဘက်သို့
ရုန်းထွက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်... ထို့နောက်ခါးတွင်ဝတ်
ထားသောထမီအားလျှော့ချကာကျွန်တော်နှင့်မေမေလေးအိပ်နေသောကု
တင်ထက်သို့လေးဘက်ထောက်ကာတက်လာလေတော့သည်... သူမသည်
မေမေလေး၏စောက်ရည်များရွဲစိုနေသောကျွန်တော့်လီးကြီးအားသူမဖြူ
ဖွေးပြည့်တင်းသောလက်အစုံဖြင့်ငြင်သာစွာကိုင်တွယ်သူမ၏နီစွေးထူ
အမ်းသောနှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့်စတင်လိုက်လေသည်... မေမေလေး၏အာ
ဂွေသာခိုလှုံဖူးသောကျွန်တော်၏လီးသည်သခင်မအသစ်၏နှုတ်ခမ်းနှစ်ခမ်း
နှစ်လွှာတွင်းဝယ်ဆတ်ကနဲ... . . .

သူမသည်မေမေလေးကဲ့သို့မဟုတ်... မေမေလေးထက်ပင်ပို၍လီးအားမက်မော
ပုံရ၏... ပို၍တန်ဖိုးထားတတ်ပို၍ငြိတ်မွတ်ဟန်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
မေမေလေးသည်သူမ အလိုရှိသည့်အခါတိုင်းကျွန်တော်(သို့)ဖေဖေထံမှ
ရနေသောကြောင့်တည်း... မမဒေါ်လီသည်ယောက်ျားများနှင့်တော်တော်

အဆက်သွယ်ပြတ်နေပုံ... လူမမာယောက်ျားအားပြုစုပေးနေရသည်နှင့်အချိန်
ကုန်နေသောသူဖြစ်သည်။

သူမသည်ကျွန်တော်လီးအားတရှိုက်မက်မက်နမ်း၏။ စုပ်၏။ သူမ၏ လျှာ
ဖြင့်ကျွန်တော်၏လီးအားဗဟိုပြုကာပတ်ပတ်လည်တရစပ်အထက်အောက်
ဆန်ကာထိုးထိုးရက်၏။ သူမ၏ ကျွန်တော်လီးအားစုပ်ယက်ပုံမှာအားရပါးရ
နိုင်လှလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သောလီးအားတန်ဖိုးထားငတ်မွတ်သောမိန်းမအား
ထပ်မံတွေ့ ရန်ကျွန်တော့်ဘဝတွင်လွယ်ကူမည်မဟုတ်တော့ပေ။ နားတွင်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အားပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်သဖွယ်စောင့်ကြည့်နေသော
မေမေလေးသည်လည်းအားမလိုအားမရဖြစ်လာဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်၏နံ
ဘေးတွင်ဝမ်းယားမှောက်ချကာကျွန်တော်၏နို့သီးခေါင်းနှစ်ဘက်အား
ကလေးတယောက်နို့စို့သလိုအလှည့်ကျစို့ကာသူမ၏လက်တဖက်က
မမဒေါ်လီ၏နို့ကြီးနှစ်လုံးအားပတ်သက်နေကာကျွန်လက်တဖက်ကလည်း
မမဒေါ်လီ၏အဖုတ်အကွဲကြောင်းတလျှောက်စုန်ဆန်ပွတ်သတ်ပေးနေလေ
တော့သည်။

မှတ်ချက်။
မိန်းမများတွင် အရသာခံဂလင်းများသည် နေရာအနံ့ရှိ လေ၏။
ဘယ်နာရာကို ပွတ်ပွတ်၊ ဘယ်နေရာကို စုပ်စုပ် သူတို့သည် ဖီလင်
တက်ကြကုန်၏၊ အရသာတွေ့ကြကုန်၏၊ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားများမှာမူ
နို့သီးခေါင်းနှစ်ခုနှင့် လိင်တန်တို့သာ အရသာ၊ ဖီလင်လာသောနေ
ရာများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားကျမ်းကျေးနေသော
မေမေလေးသည်ထိုသို့ ပြုပေးပုံရသည်။ အကျင့်စာဖတ်သူသည်လည်း
မယုံကြည်ပါနီစပ်ရာမိမိတို့၏ လိင်ဆက်ဆံဘက်များနှင့် စမ်းသပ်
ကြည့် ကြပါကုန်....

စာရေးသူ - ၀၀၇ကေကေအက်(စ်)

ကျွန်တော်သည်မိန်းမတယောက်ကလီးစုပ်ပေး၊ တယောက်ကနို့စို့ပေးနှင့်အ
တော့ပင်ဇိမ်ကျလျှက်ရှိနေပြီးကာမအရသာသည်လည်းအထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်နေလေသည်။ မမဒေါ်လီသည်ကျွန်တော့်၏ဝေးစေ့နှင့်စအိုအကြား
ရှိကျင်းမြောင်းသောအရေပြားနေရာလေးအားသူမ၏လျှာဖျားလေးနှင့်မထိ
တထိလျှက်ပေးနေလေ၏။ ထို့နောက်ကျွန်တော်၏စအိုအားသူမ၏လျှာနှင့်
ထိုးလျှက်လိုက်သောအခါဝယ်ကျွန်တော်သည်ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရ
သည့် အလားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာခါးကိုကော့တင်လိုက်မိလေသည်။
ထိုသို့ကျွန်တော်သည်ပလက်အနေအထားမှခါးကိုကော့လိုက်မိသည်တဒင်္ဂ
တွင်မမဒေါ်လီသည်ကြောင်တကောင်၏ပေါ့ပါးမှုမျိုးနှင့်ကျွန်တော့်နို့အားစို့
ပေးနေသောမေမေလေးအားတွန်းဖယ်ကာကျွန်တော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ခုန်တက်
၍သူမ၏စောက်ဖုတ်အားကျွန်တော်လီးနှင့်ချိန်သားကိုပြီးဆောင့်ထိုင်
ချလိုက်သောအခါဝယ်...

“ဖောက်...ဖလွတ်...ဒုတ်...အီး...ဟင် ဟင် ကောင်းလိုက်တာကွယ်”
မမကေသီထံမှအသံထွက်လာလေသည်။ လီးငတ်နေသောသူမပင်မဆိုထားနှင့်
အမြဲတမ်းမေမေလေးအားလှိုနေသောကျွန်တော်ပင်အကြောပေါင်းအထောင်
သောင်းစိမ့်မှုမကကောင်းလှပေသည်။ မမဒေါ်လီ၏စောင့်ချက်များသည်မေမေ
လေးနှင့်မတူအားပါလှ၏။ ရှေ့နောက်ဘယ်ညာယိမ်းထိုးနေ၏။ သူမ၏အဖုတ်
တွင်းမှဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲစုပ်ယူပုံမှာကျွန်တော်အသက်ရှုမှားရလေပြီ။ မေမေ
လေးအထူးလှေ့ကျင့်ပေးထားသောကျွန်တော်သည်ပင်လျှက်မျက်ဖြူစိုက်ရပေပြီ။
သူတို့ရည်မထွက်သွားရလေအောင်မနဲသတိထားနေရ၏... အသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှုနေရ၏။ စိတ်ကိုတခြားသို့ပို့ရ၏။ သည်ပွဲတွင်ကျွန်တော်ရုံး၍မဖြစ်။

သူမတို့ကနှစ်ယောက်ကျွန်တော်ကတယောက်တည်း။သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးသည်တဏှာအလွန်ကြီးသောမိန်းမများဖြစ်ကြသည်ဖြစ်ရာကျွန်တော့်မှာတတ်သမျှမှတ်သမျှအစွမ်းကုန်စိတ်ထိန်းနေရလေသည်။

ဘေးနားရှိမေမေလေးသည်လည်းကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မီးကုန်ယမ်းကုန်ကြနေသည်ကိုအားကြမခံကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ကာယားခွလျက်မမကေသီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာသူမ၏အဖုတ်အားကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ထိုင်ချပြီးသူမ၏အဖုတ်နှင့်ကျွန်တော်၏မျက်နှာအားပွတ်တိုက်လိုက်တော့သည်။ထိုနောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိနေသောသူမတို့နှစ်ယောက်သည်တယောက်ကိုတယောက်နှုပ်ခမ်းချင်းစုပ်ကာအပြန်အလှန်အခမ်းမရစုပ်ခမ်းကာတယောက်နို့ကိုတယောက်ကြမ်းတမ်းစွာစုပ်နယ်ကြပြန်ကုန်၏။မျက်နှာအားအဖုတ်နှင့်တရစပ်ပွတ်တိုက်ခံနေရသောကျွန်တော်သည်လည်းပထမတွင်အသက်ရှူကြပ်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားရသောလည်းပါးစပ်ဖွင့်ကာအသက်ရှူလျက်အားကျခံအောက်မှနေ၍မေမေလေး၏ပဲကြီးစေ့ခန့်ထိုးထောင်နေသောအစေ့ကြီးအားတပြုတ်ပြုတ်နေအောင်စုပ်လိုက်သောအခါဝယ်...နဂိုတည်ကမှမမကေသီမရောက်ခင်အလိုခံထားရသောမေမေလေးသည်...

“အား..ကျွတ်ကျွတ်ကောင်းလိုက်တာသာညီရယ်..မရပ်လိုက်နဲ့နော်မေမေလေးပြီတော့မယ်...ဟင့်ဟင့်”ဟုငြိတွားလေသည်..အချိန်တည်းမှပင်မမကေသီကလည်း “သားညီတောင့်ထားနော်...ဒီမှာကလည်းပြီးတော့မယ်..တို့သုံးယောက်အတူတူပြီးရအောင်ကွာ..နော်” မမကေသီတောင်းပန်စကားဆိုလာ၏..သူမ၏အဆောင့်အရမ်းတိုသည်လည်းနဂိုကထက်ပိုပြင်းပိုသွက်လာ၏။ကျွန်တော်သည်လည်းရှိသမျှအားတို့ကိုစုစည်းကာမမကေသီကိုအောက်မှနေ၍ကော့ကာကော့ကာပြန်ထိုး၏။တဖက်မှလည်း ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်မှနောက်ပြန်ထိုင်လျက်ရှိသောမေမေလေး၏အစေ့အား အားကုန်စုပ်ပြီးသွားလေးနှင့်ပင်မနာကြင်အော်သာသာလေးခြစ်ပေးလိုက်လေသည်။လက်နှစ်ဖက်မှလည်းသူမ၏ကြီးမားဖွံ့ထားသောတင်သားကြီးများကိုခပ်တင်းတင်းညှစ်ပေးလိုက်ပြီးအနည်းငယ်သောအချိန်ဝယ်ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံးအသီးသီး ကာမ၏အဆုံးစွန်သောအရာသာများခံစားကာပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်လျက်တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးထပ်ကာလောကကြီးနှင့်ခဏတာအဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွားကြလေတော့သည်...ထိုကာမကျေးကျွန် သုံးဦးအားခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှဆက်စုပ်ရှုံ့ရှာစွာမျက်ရည်များဝိုင်းလျက် ကြည့်နေသောပူစူးမကိုကား ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သတိမထားမိပေ။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များဖြစ်ပြီးရက်အနည်းငယ်ကြာသော်

ဖေဖေနိုင်ငံခြားမှပြန်ရောက်လာလေပြီ။အလုပ်ကိစ္စတခုနှင့်တောင်ကြီးသို့သွားရမည်ဆို၏။မေမေလေးအားလည်းခေါ်သွားမည်ဟုပြောသံကြားရသည်။မေမေလေးသည်ဖေဖေပြန်ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ကျွန်တော်အားယခင်ကကဲ့သို့ပင်ဟန်မပျက်ဆက်ဆံသော်လည်းကျွန်တော်မနေနိုင်၍ညဘက်ဖေဖေအလစ်တွင်ကျွန်တော့်အခန်းဘက်ကူခဲရန်ချိန်းသော်လည်းမေမေလေးသည်ကျွန်တော့်အားပြုံးလျက်ကြည့်ကာ “သားညီရယ်အချိန်တွေအများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ဘာလို့လောနေရတာလဲ”ဟုသာနှစ်သိမ့်၍ ကျွန်တော့်အားရှောင်နေလေသည်။မေမေလေး၏သူငယ်ချင်းမမဒေါ်လီ

သည်လည်းဖေဖေပြန်ရောက်လာ၍အိမ်သို့မလာတော့ပေ။

တနေ့ကျွန်တော်အိမ်ယာထနောက်ကျနေ၍ပူစူးမသည်ကျွန်တော့်အခန်းသို့ထုံးစံအတိုင်းကော်ဖီလာပို့၏။ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေးရှိစာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ကော်ဖီခန်းချပြီးလှည့်အထွက်တွင်အိပ်ယာမှ ခိုးနေပြီဖြစ်သောကျွန်တော်သည်သူမ၏ နောက်မှနေ၍သူမ၏လက်အားလှမ်းဆွဲလိုက်ရာသူမ၏ဝဝ ကစ်ကစ်ကိုယ်ခန္ဓာလေးသည် ကျွန်တော့်၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသောအခါဝယ်... . . .

“အိုး.. . အင့်သားညီ၊ နင်ငါ့ကိုဘာလုပ်တာလဲ၊လွတ်ပါဒီမှာအနေရခက်တယ် တော့” ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောဘဲသူမ၏တကိုယ်လုံးအားကျွမ်းကျင်စွာပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီးနောက်မှနေ၍ကျွန်တော့်ပစ္စည်းနှင့်သူမ၏ဖင်ဖောင်းဖောင်းလေးအားထောက်ကာသူမ၏နားရွက်ဖျားလေးအားကျွန်တော့်လျှာဖျားဖြင့်ထိုးရလျက်ပေးလိုက်လေတော့သည်။သူမသည်ခဏမျှမင်သက်သွားသလိုငြိမ်ကျသွားလေ၏။ပါးစပ်မှလည်းတဟင်းဟင်းငြီးငြူသံတိုးတိုးလေးထွက်လာလေသည်။ထိုနောက်သူမသည်သတိဝင်သွားပြီကျွန်တော့်အားတွန်းထုတ်ကာထရပ်လိုက်ပြီးလျှောက်နေသောထမီကိုကမန်းကတန်းပြင်ဝတ်လိုက်လေ၏။ထမီပြင်ဝတ်စဉ်တခဏသူမ၏အမွှေးနက်များဝန်းရံနေသောအဖုတ်ဖောင်းဖောင်းလေးအားကျွန်တော်မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သေး၏။

“သားညီနော်နင်မယုတ်မာနဲ့၊ငါ့ဦးလေးနဲ့တိုင်ပြောလိုက်မယ်”ကျွန်တော်သူမအားနားမလည်နိုင်ဖြစ်သွား၏။ကျွန်တော်စလိုက်လျှင်သူမသည်အလွယ်တကူကျွန်တော့်အားလိုက်လျှာလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်ထင်ထား၏။လက်တွေ့တွင်မူသူမသည်ကျွန်တော့်အားခါးသီးစွားငြင်းဆန်နေလေသည်။

“ဟ နင်ပြောတော့ ငါလိုချင်ရင်ကြိုက်တာပြောဆို” ထိုအခါသူမက “ အဲဒါအရင်ကပြောတာ၊နင်ကအခုလူပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊မေမေလေးတို့မမဒေါ်လီတို့ရဲ့လင်ငယ်ဖြစ်နေပြီ၊အဲဒါနင်ကိုနင်သိရဲ့လား”

ပူစူးမသည်ကျွန်တော့်အားခါးသီးစွားငြင်းဆန်လေပြီ။ကျွန်တော့်အားလည်းတသက်နှင့်တကိုယ်သူမ မပြောဝံ့သော “နင်”ဟူသောနာမ်စားကိုစတင်သုံးလေပြီ။ကျွန်တော့်မှာတသက်နှင့်တကိုယ် ကိုယ့်အခိုင်းအစေအိမ်အလုပ်သမားကရိုင်းဆိုင်းစွာပြောဆိုသည်ကိုစတင်ခံရလေပြီ။ယခင်ကဆိုလျှင်သူမအားကျွန်တော်သည်

ထပင်ရိုက်မိလေမည်လားမသိ။ကိုယ်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ဖေဖေအား တိုင်လိုက်လျှင်မလွယ်။ကျွန်တော်နှင့်သူမကိစ္စကရှင်းရလွယ်ပေမယ့် မေမေလေးနှင့်ကိစ္စသာဖေဖေသိသွားလျှင်ကျွန်တော်ကောမေမေ လေးပါအသတ်ခံရမည်မှာမလွဲကေန်ပင်။ဒီစရင်းနောက်မှရှင်းတာ အကောင်ဆုံးဟုသတ်မှတ်ကာကျွန်တော်နှုတ်ဆိပ်နေလိုက်၏။အ မှန်တိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်ကျွန်တော်သည်သူမအားအရမ်းစွဲလန်း သွားမိလေသည်။ချစ်သွားခြင်းမဟုတ်။စွဲလမ်းခြင်းတပ်မက်သွား ခြင်းသာဖြစ်၏။သူမအားမလုပ်ရလျှင်ကျွန်တော်သည်အခဲကြေမည် မဟုတ်။မရ ရသည့်နည်းဖြင့်ကြိုးစားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် လေတော့သည်။သူမသည်လည်းကျွန်တော့်အခန်းမှသူမ၏ဖင်လုံး ကြီးများကိုလှုပ်ခါလျှက်ကျွန်တော့်၏အခန်းတွင်းမှပြေးထွက်သွား လေတော့၏။

ပူစူးမသည်ကျွန်တော့်အားအတွေ့မခံဘဲရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်လုပ်နေသည်။ . . သူမသည်ကျွန်တော်နှင့်မေမေလေးအား ကျေနပ်ပုံမပေါ် . . . ထို့အပြင်မေမေလေး၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည်ကိုကြိုက်ပုံမရ . . . ကျွန်တော် လိုချင်လျှင်ဘာမဆိုသူပေးမည်ဟု မေမေလေးနှင့် မပတ်သက် ခဲ့စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်အားသူမပြောပြထား ပြီးဖြစ်၏ . . . ယခုချိန်မှဆိုလျှင်သူ ကျွန်တော့်အားလက်ခံမည်မဟုတ်ပေ . . . လူဆိုသည်မှက မရတာကိုပိုလိုချင်သည်က ဓမ္မတာပင် . . . မေမေလေးနှင့်ဖေဖေတို့ခရီးထွက်နေ၍ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်နေ လေသည် . . . ကျွန်တော်မှာလုပ်စရာလူ မရှိ . . . ဖာသည် လည်းမလုပ်ချင် . . . မေမေလေး၏သူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက်ရိုးနေလေပြီ . . . ကျွန်တော် အခက်တွေ့ နေလေပြီ . . . အခုအခါမှ ပူစူးမကိုကျွန်တော်သတိထားမိလာ ၏ . . . ကျွန်တော့်ထက်အသက်(၂)ခန့်ကြီးသော သူမသည် အတော်အတန်ဖွံ့ထွားလာ ပြီဖြစ်သည် . . . အပျိုဖော်ဝင်ပြီးကာစ အလှပဆုံးအချိန်လည်းဖြစ် . . . ကျွန်တော်မှာကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း လက်ဖြင့်သာအာသာ ဖြေနေရသည် . . .

သူမသည်အညာသူဖြစ်သောကြောင့်အသားညို၏။ပါးစပ်အနည်း ငယ်ပြု၍နားခေါင်းအနည်းငယ်ပိသည်။သို့သော်သူမ၏နို့သည်လွန် စွာမှကြီး၏။နို့နှင့်ဖင်သည်အချိုးမညီပေ။အရပ်သည် ၅ပေ၅လက် မခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင်အာဖရိကသူနှင့်တူလေ သည်။ပထမတော့စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသောကျွန်တော်သည်လုပ်စာရာ လူမရှိသောအခါသူမကိုတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်လာလေသည်။ကျွန်တော်

၏သူငယ်ချင်းများကသူမအားအာဖရိက မင်းသမီးလေးဟုတင် စားဖူးသည်ကိုသတိရမိသည်။နိဂုန်းပိတ်ဆိုရသောသူမသည်ညိုစိမ့် ၍စွဲဆောင်မှုကောင်းသောသူတယောက်ပင်ကျွန်တော်၏အခန်းမှနေ ၍သူမတို့နေထိုင်ရာအစေခံတန်လျှားရှေ့ရှိရေချိုးတိုင်ကိုတွင် သူမရေချိုးသောအခါချောင်းကြည့်ရသည်မှာအမောပင်။ညကြီး သန်းခေါင်သူမတို့အစေခံတန်းလျှားနောက်တွင်လှမ်းထားသော သူမ၏အောက်ခံဘောင်းဘီလေးအားသွားခိုးရသောညကကျွန်တော် ရင်ခုန်ရသောညဖြစ်၏။ထိုအောက်ခံဘောင်းဘီလေးအားခဏ ခဏခိုးနမ်းရင်းနှင့်ကျွန်တော့်စိတ်ကိုဖြေသိမ့်နေရလေသည်။သူမ ၏အောက်ခံဘောင်းဘီမှရသောညီစို့စို့အနံ့ကလေးသည်ကျွန် တော့်အတွက်တော့ကမ္ဘာကျော်ရေမွှေးများနှင့်မလဲနိုင်ပေ။သူမသည် ကျွန်တော့်၏အိမ်မက်နတ်သမီးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာပေတော့၏။ သူမအပေါ်ထားသောကျွန်တော်၏အာဂဏများသည်နေ့ရက်များနှင့် အတူတရွေ့ရွေ့ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။သူမသာလျှင် ကျွန်တော့ဘဝ . . .

နောက်ဆုံးမတော့
ကျွန်တော်ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်

ပူစူးမကိုကြံစည်ခြင်း

ညကတိတ်ဆိတ်နေလေသည် . . . ဗိုင်းသံတဖျောက်ဖျောက်မြည်သံမှအပ ဘာမျှမကြားရချေ . . . သက်ရှိလောက အားလုံးအိပ်မောကြ နေချိန် . . . အကြံသမားကျွန်တော်တစ်ယောက်သာလျှင်အိပ် မရသေးချေ . . . မိုးအနည်းငယ်ထပ် သည်းလာမည့်အချိန်ကို စောင်းဆိုင်းနေမိ၏ . . . ပူစူးမထမင်းချက်ဒေါ်လေးမြနှင့်ဒရိုက်ဘာ ဦးအေးတို့အိပ်သော ကျွန်တော့် တို့အိမ်၏ အနောက်ဘက် အစေခံ တန်းယားဘက်သို့သာကျွန်တော့်အခန်းပြုတင်း ပေါက်မှနေ၍ မျှော်ကြည့်နေလေမိသည်။

ဒရိုက်ဘာဦးအေးအားညကဖေဖေသောက်နေကြအရက်ပုလင်း မှလက်ကျန်အရက်အားတိုက်ထားသော ကြောင့်သူ့အားစိုးရိမ်စရာ မလို . . . ယခုလောက်ဆိုလျှင်ကျွန်တော်တိုက်ထားသောအရက် တန်ခိုးကြောင့်နတ်ပြည်ရောက် လောက်နေလေပြီ

ထမင်းချက်ဒေါ်လေးမြကတော့စိုးရိမ်စရာပင်၊ အအိပ်ဆတ်နိုင်၏။ . . သူ့နှင့်ပူစူးမတို့သည် ခြင်ထောင်တလုံးစီအိပ်သောလည်းကပ် လျှက်ဖြစ်သောကြောင့်. . . ပူစူးမကျွန်တော့်အားတခုလုပ်လျှင် ဒေါ်လေးမြနိုး သွားနိုင်သည်. . . ဒါကိုတော့သတိထားရပေမည်. . . မိုးသည်အနည်းငယ်အရှိန်ရလာလေသည်. . . ကျွန်တော်ကိုယ်တုံး လုံးချွတ်ချလိုက်ကာမိုးကားအကျီ ၊ ရှည်ဝတ်လိုက်လေ၏. . . ထိုနောက်ပူစူးမတို့နေထိုင်သောအစေခံတန်းလျှားဘက်သို့ ချည်း ကပ်ကာတံစက်မြိတ်အောက်သို့ အသာခိုင်လိုက်ကာတန်းလျှား အတွင်းပိုင်းမှအသံအားနားစွင့်နေလိုက်၏။ တန်းလျှားထဲတွင်မိုး ပေါက်ကျသံမှတစ်ပါးဘာမျှမကြားရချေ။ ကျွန်တော်သည်လက်အား ကြက်တူရွေးတန်းကြားမှလျှို့ကာတံခါးချက်အားဖြေးငြင်းစွာဖြုတ် လိုက်သည်. . . ၎င်းအစေခံတန်းလျှားမှာကျွန်တော်ငယ်စဉ်က တည်းကပူစူးမတို့နှင့်ကစားရာနေရာဖြစ်ခဲ့လေသောကြောင့်ကျွန် တော့်အတွက်ပြဿနာအထူးအထွေမရှိပေ။ ဘယ်အပေါက်ကဝင်၊ ဘယ် အပေါက်ကထွက်ရမည်ကိုအလွတ်ရလျက်ရှိနေသေး၏။

ပူစူးမနှင့်ဒေါ်လေးမြတို့သည်တန်းလျှားရှိခြေရင်းခန်းတွင် သီးခြားခြင်ထောင်တလုံးစီအိပ်ကြ၏။ ဒရိုင်ဘာဦးအေးသာလျှင် သောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့်တန်လျှားဘေးကပ်လျက်ရှိကား ဝိုဒေါင်ထဲတွင်ကုတင်တလုံးဖြင့်အိပ်လေသည်. . . ကျွန်တော်သည် မိုးကာအကျီကိုချွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျွန်တော်မှာကိုယ်တုံးလုံးဖြစ် သွားလေသည်. . . ဒါမှသွားရလာရတာလွယ်ကူမည်ဖြစ်သလိုပူစူး မနှင့်တွေ့လျှင်လည်းအသင့်အနေထားဖြစ်အောင်ကြိုတင်ကြံစည် ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ဦးများသည်ဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်မ သိ၊ တစ်စတစ်တုန်နေ၏။ လူမသိအောင်ခိုးမလုပ်ဘူး၍လည်းဖြစ်နိုင် သလို၊ ဒေါ်လေးမြသိသွားမှာစိုးလို့လည်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထို တစ်စတစ်

တုန်ခါနေသောဦးကြောင့်ကျွန်တော်မှာမတ်တပ်မရပ်နိုင်အောင် ပင်ဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပူစူးမတို့အခန်းရှိရာစီသို့လေးဘက် ထောက်ကာဝင်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ခြင်ထောင် နှစ်လုံးစလုံးသည် စစ်ခြင် ထောင်အစိမ်းရောင်များဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ့လေပြီ။ ဘယ် သူ့ခြင်ထောင်သည်ပူစူးမမှန်းမသိ၊ ဒေါ်လေးမြခြင်ထောင်ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်လေးမြပုညာခေါ်ရသော လည်းသူမသည်အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်မျှသာရှိသေးသည်။ အသားဖြူ ဖြူလုံးကြီးပေါက်လှမော်လမြိုင်သူ။ ကျွန်တော်နှင့်အသက်အရွယ်

ကွာသဖြင့်စိတ်မဝင်စားခဲ့သော်လည်းဒရိုင်ဘာဦးအေးဆိုလျှင် ဒေါ်လေးကိုဈေးပို့ပြီးပြန်လာတိုင်းတောက်တခတ်ခတ်၊ “ငါလုပ် လိုက်ရငါမကောင်းရှိတော့မယ်” ဟုအမြဲကြိမ်းဝါးနေကျ။

ခြင်ထောင် နှစ်လုံးရှိ သည့် အနက်ခြေရင်းဘက်ခြင် ထောင်သည်ပူစူးမဖြစ်နိုင်လေသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆိုအငယ်ဖြစ် သောပူစူးမသည်ခြေရင်းဘက်ကဘဲအိပ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် အတွေးကိုကျွန်တော်သဘောကျသွား၏။ ဖြစ်နိုင်ချေသည်၁၀၀ရာ ခိုင်နှုန်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည်ဖိထားသောခြင်ထောင်အား အသာမကာခြင်ထောင်အတွင်းသို့ကိုယ်ကိုလှိမ့်ဝင်လိုက်လေသည်။ ခြင်ထောင်အတွင်းတွင်စောင်အားကိုယ်တပိုင်းခြုံကာစောင်လျက် အိပ်နေသောအရိပ်တခုကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ အသက်ရှူသံမျှင်း မျှင်းလေးအားမိုးသံကြားမှကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်သည်ပူစူးမ နောက်မှနေ၍ အသာအယာလှမ်းဖက်လိုက်ပြီးနောက်ကျွန်တော်သူ ကိုယ်လုံးခြင်းပူးကပ်လိုက်၏။

အိပ်နေသောကိုယ်လုံး၏တင်ပါးကြီးအားကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်၍နေသောကျွန်တော့်ပစ္စည်းနှင့်သွားထောက်မိသွားလေပြီ။ လက်ရဲဇက်ရဲဖြစ်နေပြီဖြစ်သောကျွန်တော်၏လက်များသည်ကိုယ် လုံးအနံ့ပွတ်သတ်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုသို့လုပ်လိုက်ပြီးသည်အခါတွင်မှ ကျွန်တော်အမှားကြီးမှားသွားပြီဆိုတာသိလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော့်၏လက်အားသူမသည်ဖျတ်ကနဲစုပ်ကိုင်လိုက် ပြီးဆတ်ကနဲထထိုင်ကာပါးစပ်မှလဲ “မောင်အေး ၊ နင်အကြံဒါအ ကုန်ဘဲလား” ဟူသောဒေါ်အေး၏အသံ ၊ ထောက်ကနဲမီးဖွင့် လိုက် ပြီး “ဟယ် သားညီတော့” ဟူသောပူစူးမ၏အံ့အားသင့်သံတို့အ လယ်တွင်ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ်ရွှေပန်းငေါက်တောက်လေးနှင့်ဆောင့် ကြောင့်ထိုက်လျက်မျက်လုံးလေးပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်နေ ရသောကျွန်တော့်၏အဖြစ်သည်ကမ္ဘာပေါ်တွင်သနားစရာအကောင်း ဆုံးသတ္တဝါတကောင်ပမာ-

ဒေါ်လေးမြသည်အစဉ်သဖြင့်သူ့အားကြံစီနေသောဒရိုင်ဘာ မောင်အေး အမှတ်နှင့်လက်ကိုဆွဲအထား၊ ပူစူးမသည်လည်း ဒေါ်လေးမြကိုစစ် ကူပေးမည်ဟုမီးထအဖွင့် ၊ ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ် နှင့်ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွားသောအခါသူမတို့သည်လည်းကျွန်တော့် နည်းတူမင်သက်နေကြလေတော့သည်။

“ကတော့ ကတော့ ပါ၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန် . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော်ကပူစူးမခြင်ထောင် အောင့်မေ့လို့” အထစ်ထစ်အငေါ့ ငေါ့ဆိုလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်အခုမှသတိထားမိ၏။ ဒေါ်လေးမြသည် ညဘက်အိပ်လျှင်လွပ်လပ်စွာအိပ်ပုံရ၏။ ဘော်လီမဝတ်ထားပေ။

သူမ၏ညဝတ်အင်္ကျီအောက်မှာကြီးမားသောနို့လုံးဖြူဖြူကြီးသည် လှုပ်ရမ်းကာရမ်းကန်ထွက်တော့မည့်အလားပင်။

“ဘာခုမှဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက်ပြီးကတော့လဲ၊သားညီးနော်နင်တော် ဆိုးနေ၊ငါနင်အဖေနဲ့တိုင်ကိုပြောအုံးမယ်၊နင်အကြောင်းတွေ ပူစူး မပြောပြလို့ငါအကုန်သိပြီးပြီ၊ ဟိုတနေ့ကလဲနင်ပူစူးမကိုကြံသေး တယ်ဆို”

“ဖေဖေတော့မတိုင်လိုက်ပါနဲ့၊ဒေါ်လေးမြရယ်၊သားကိုဒီတခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်” မျက်နှာကိုအောင့်ငဲ့လျှက်ကျွန်တော်တောင်း ပန်လိုက်၏။ကျွန်တော်သည်ရှက်လည်းရှက်ကြောက်လည်းကြောက် နေလေသည်။ထိုအခါဒေါ်လေးမြက“ပူစူးမရေငါဘယ်လိုလုပ် လိုက် ရမလဲ” ဝေခွဲမရဟန်ဖြစ်နေသောပူစူးမကကျွန်တော်အားတချက် လှမ်းကြည့်က “မီးခလုတ်ကိုပြန်ပိတ်ကာ မှောင်ကျအသွား “ဒေါ် ဒေါ်သဘောပါဘဲ၊ပူစူးတော့မပြောတတ်တော့ပါဘူး။အဲဒီကိုညှီ ကြောင့် တော့ ခက် ပါတယ် . . .” ထို အခါဒေါ်လေးက

“သားညီကြောင့်လို့တော့မပြောပါနဲ့၊အေဒေါ်လေးလည်းပြောမယ့် သာပြောရတာပါ၊သားညီကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ဟိုကောင်မနှစ်ယောက် ကိုသာလုပ်ချင်တာ၊သားညီကိုဖျက်ဆီးတာဒင်းတို့” တော်သေး၏ ဒေါ်လေး၏ဒေါသများသည်မေမေလေးတို့ဘက်လှည့်သွားလေ ပြီ၊ မီးလုံးသည်လည်းပူစူးမပိတ်လိုက်တော့ကြောင့်အခန်းတွင်လည်း အလင်းရောင်မရှိတော့သဖြင့်သူမတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင်ကိုယ် တုံးလုံးဖြစ်၍နေသောကျွန်တော်သည်အနည်းငယ်နေရထိုင်ရသက် သာရာရလေသည်။ “ဒါဆိုရင်ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်နော်” ကျွန် တော်မရဲတရဆိုလိုက်၏။ထိုအခါဒေါ်လေးက ခုမှတော့ပြန်မနေ ပါနဲ့တော့ဟယ်၊တကယ်ဆိုရင်ပူစူးမလဲသားညီကိုခံချင်နေတာ၊ ဒေါ်လေးသိပါတယ်၊ခုမှတော့မထူးတော့ပါဘူး၊ပူစူးမခြင်ထောင် ထဲသာဝင်လိုက်တော့၊ဒေါ်လေးမသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးပျံ့မယ်“ ဒေါ်လေး၏စကားအဆုံးဝယ်ကျွန်တော်အလွန်အံ့အားသင့်သွား ၏။အလွန်လည်းဝမ်းသားသွားလေသည်။ကျွန်တော်သည်ပူစူးမ၏ လက်ကိုဆွဲကာပူစူးမ၏ခြင်ထောင်ထဲဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ပထမတွင်ပူစူးမသည်ရှက်၍ထင်၏။အင်တင်တင်လုပ် နေသောလည်းကျွန်တော်ကလက်ဆွဲ၍သူမ၏ခြင်ထောင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါသူမသည်လည်းအသာယာပင်ခေါင်းလေးငဲ့ ကာကျွန်တော်နောက်မှလိုက်ဝင်လေသည်။ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည်ညားခါစလင်မယားများမင်္ဂလာဦးညခြင်ထောင်တွင်းသို့ တုန်တုန်ရီရီနှင့်ဝင်သကဲ့သို့ပင်၊ဘေးမှဒေါ်လေး၏ခြင်ထောင်တွင်း သို့ဝင်ကာလှဲချလိုက်သံကိုလည်းတဆက်တည်းတွင်ကြားလိုက်ရ ၏။

ကျွန်တော်သည်ပူစူးမအားညင်သာစွာဖက်ကာကျွန်တော့်ဘက် ဆွဲလှည့်ပြီးသူမ၏ပါးပြင်လေးအားမွှေးလိုက်သည်။ထို့နောက်သူမ ၏ထူးထဲစိုအမ်းသောနှုပ်ခမ်းများ၊သူမ၏နားရွက်ဖျားများ၊သူမ၏ လည်တိုင်တို့အားအငမ်းမရစုပ်နမ်းပစ်လိုက်သည်။အတွေ့ကြုံမရှိ သောသူမသည်ကျွန်တော့်၏အပြုအစုအယုအရများအောက်တွင် ဆားနှင့်အတို့ခံလိုက်ရသောတီကောင်ပမာ၊ ထို့နောက်ကျွန်တော် သည်သူမ၏နို့အစုံအားကလေးတယောက်နို့စို့သလိုမနားတမ်းစို့ နေမိသည်။ထူခြားသည်မှာသူမသည်အပျိုစစ်ဖြစ်လေသောကြောင့် သူမ၏နို့သီးခေါင်းမှခါးသက်သက်အရည်လေးများထွက်လာလေ သည်။ကော်ဖီသောက်လျှင် “ချစ်ကောင်းမိုင်ကုန်” မှသောက် တတ်သောကျွန်တော်သည်ပူစူးမ၏နို့ကိုစို့နေရသောအခါဝယ် အလွန်မှအရသာရှိနေလေသည်။ “အားတော်တော့်နော်၊ပူစူးအ ရမ်းကျင်နေပြီ” ပူစူးမသတိပေးသံတိုးတိုးလေးကြားလိုက်ရသော အခါတွင်မှကျွန်တော်သတိဝင်လာကာ၊ နို့စို့သည်ကိုရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ထမိအားချွတ်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်သူမ၏ဝမ်းဗိုက် ပြင်ဆူဆူလေးအားလျှားလေးဖြင့်ထိုးလျှက်ကာသူမ၏ချက်တဝိုက် အားဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲဖိလျှက်ပေးလိုက်သည်။ထို့နောက်သူမ၏ ဆီးစပ်နားရှိအမွှေးနုမည်းလေးများအားနှုပ်ခမ်းနှင့်ညှပ်ကာဆွဲဆွဲ စုပ်ပေးလိုက်သည်။ထိုမှတဆင့်အကွဲကြောင်းလေးတလျှောက်လျှာ ဖျားလေးဖြင့်မထိတထိထိုးထိုးထဲကကုင်းအကွဲကြောင်းကြားတွင် ငုပ်လျှိုးနေသောအစေ့လေးအား၊ အားကုန်စုပ်ယူလိုက်သောအ ခါတွင်မူပူစူးမသည်ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ကောင်းလာ သည်ဖြစ်သောကြောင့်ပါးစပ်မှ “ အား. . ရှိုးရှိုး. . . အိုး. . . အမေ့ ဒေါ်လေးရေကယ်ပါအုံး ” ဟု ပါးစပ်မှလည်းအော်ကာတဖက်ခြင် ထောင်အတွင်းရှိဒေါ်လေးမြလက်အားလှမ်းဆွဲကာအကူအညီ တောင်းလိုက်လေသည်။ထိုအခါနဂိုကတည်းကမှအိပ်ဘဲကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်၏အရိပ်အခြေကိုစောင့်ကြည့်နေသောဒေါ်လေး မြသည်ကျွန်တော်တို့ခြင်ထောင်ဘက်သို့ကူးလာလေသည်။

တယောက်အိပ်စစ်ခြင်ထောင်တလုံးထဲတွင်ကျွန်တော် တို့သုံးဦးပူကပ်စွာရှိနေကြလေတော့သည်။ကျွန်တော်သည်ပူစူးမ နှင့်ဒေါ်လေးမြတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ပူစူး မသည်ဒေါ်လေးမြလက်ကိုလှမ်းဆွဲထားသောကြောင့်ကျွန်တော့်အား ဒေါ်လေးမြကလှမ်းဖက်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေလေသည်။ကျွန်တော့် ခေါင်းကပူစူးမပေါင်ကြားထဲမှာမျက်နှာအပ်နေသည်။ဒေါ်လေးမြ ၏ပူပူဖောင်းဖောင်းအဖုတ်ကြီးကကျွန်တော့်ကျောပြင်ကိုကပ်လျက် သားဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုနောက်ဒေါ်လေးမြ သည်ကျွန်တော့်အား “သားညီရယ်၊အရမ်းမကြမ်းရဘူးလေကွယ်၊သူကမင်းမေမေလေးလိုအဖိုမှမဟုတ်တာ၊ဘယ်ခံနိုင်ပါမလဲ” “ဟင့်အင်းဗျာ၊ကျွန်တော်ကမလုပ်ခင်အဲဒီလိုအားရအောင်နမ်းပြီးမှလုပ်နေကြဆိုတော့” “ဒါဖြင့်ကွယ်ဒေါ်လေးဟာကိုအားရအောင်စုပ်၊မင်းအားရတော့မှပူစူးမကိုလုပ်ပေါ့၊သနားပါတယ်ကွယ်၊သူကအတွေ့အကြုံမှမရှိတာဘဲ” ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ဒေါ်လေးမြသည် ဒိုင်လူကြီးဘဲလုပ်လိမ့်မည်ဟုသာကျွန်တော်ထင်ထား၏။ယခုသူကကိုယ်တိုင်ဝင်ကန်ချင်နေသည်။အဖုတ်ငတ်နေသောကျွန်တော်ကဘာမျှပြောစရာမရှိ၊ ၎င်းမော်လမြိုင်သူဖြူဖြူဖွေးဖွေးရေဆေးငါးကြီးသည်လည်းသုခအချိန်တွင်ကျွန်တော့်အတွက်နတ်သဒ္ဓါပင်၊ အသက်အနည်းငယ်ကြီးနေသည်မှအပငြင်းရက်စရာမရှိ၊ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆွဲနေကြကျွန်တော့်အကြိုက်၊တယောက်ကအပျိုလေး၊တယောက်ကအပျိုကြီး၊အဖုတ်နှစ်ခုစလုံးသည်လီးမဝင်ရသေးသောအသစ်စက်စက်များပင်၊ဒီညမထင်မှတ်ဘဲလူဖြစ်ရကြိုးနပ်ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ဒေါ်လေးမြဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။ဒေါ်လေးမြသည်လည်းသူမ၏ပေါင်နှစ်ချောင်းအားဖြကာအသင့်အနေအထားဖြင့်ကျွန်တော့်အားကြိုဆိုနေသည်။ကျွန်တော်သည်တုန့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲဒေါ်လေးမြ၏ပေါင်ကြားထဲသို့တိုးဝင်ကာသူမ၏ပိုင်ရှင်မရှိသေးသောအချစ်ရပ်ဝန်းကြီးအားကျွန်တော့်၏လျှာဖြင့်သိမ်းပိုက်လိုက်လေတော့သည်။ “အား ဟင့်ဟင့် . . သားညီဖြေးဖြေး” ဒေါ်လေးမြသည်ပင်ကျွန်တော့်၏လျှာအစွမ်းအားခံနိုင်ရည်မရှိ။မေမေလေး၏ကျေးဇူးပင်။ဘာဂျာနေရာတွင်ဆရာတဆူဖြစ်အောင်သူမသင်ကြားပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ဒေါ်လေးမြသည်တခုထူးခြားသည်မှာသူမ၏အဖုတ်ကြီးသည်ပေါင်ခြံတွင်ဖါးပြတ်ကြီးတကောင်ကပ်နေသည့်ပမာ၊အမွှေးများအားလုံးကိုလည်းကုန်စင်အောင်ရိတ်ထားလေသည်။ကျွန်တော်လျှာတချက်သိမ်းလိုက်တိုင်းရှုကနဲ၊ ရှုကနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။မော်လမြိုင်သူအသားဖြူသူဖြစ်သောကြောင့်လည်းအရည်ရွှမ်းလေသည်။ကျွန်တော့်မှာခဏခဏမြိုချနေရလေသည်။မေမေလေးကိုကျွန်တော့်၏အဖြစ်အအွယ်တွေ့လိုက်စေချင်သည်။ကျွန်တော်၏အားနေသောလက်တဖက်ဖြင့်ပူးစူးမ၏တကိုယ်လုံးကိုပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏ . . သူမ၏နို့ကလေးနှစ်လုံးအား၎င်း၊သူမ၏ဝမ်းဗိုက်သားလေးအား၎င်း၊သူမ၏ပေါင်ခြံတလျှောက်နှင့်သူမအမွှေးနုကလေးများဝန်းရံနေသောအဖုတ်ဖောင်းဖောင်းလေးအား၎င်းလက်စွမ်းပြလိုက်လေသည်။ကျန်လက်တဖက်ဖြင့်ဒေါ်လေးမြ

၏နို့ဖြူဖြူကြီးနှစ်လုံးအားခပ်ကြမ်းကြမ်းစုပ်နယ်လိုက်ပြီးပါးစပ်မှလည်းသူမ၏အစေ့ကြီးကိုအားကုန်စုပ်ထွဲလိုက်လေသည်။ထိုအခါသူမတို့နှစ်ဦးစလုံးသည်ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ညံ့ကြလေတော့သည်။ကျွန်တော်သည်သူမတို့နှစ်ဦးအားရအောင်စုပ်နယ်ပြီးနောက်၊ပူစူး၏ပေါင်ခြားတွင်းသို့ဝင်ကာမုဆိုးထူးထောက်ထိုက်ချလိုက်ပြီးကျွန်တော်၏ပစ္စည်းအားသူမ၏အဖုတ်တွင်းသို့မထည့်သေးဘဲအကွဲကြောင်းတလျှောက်ပွတ်ဆွဲလိုက်လေသည်။ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းအားသူမ၏အစေ့လေးနားအရောက်တွင်လည်းခပ်ဖိဖိလေးပွတ်ကာပွတ်ကာပေးလိုက်၏။သူမသည်သူမ၏ပေါင်နှစ်ချောင်းအားအစွမ်းကုန်ဖြုတ်ကာအောက်မှနေ၍ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းမဝင်အောင်လိုက်တဲ့ပေးနေလေသည်။ကျွန်တော်သည်လည်းသူမ၏အဖုတ်လေးတွင်းသို့ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းကြီးဝင်မသွားရလေအောင်သတိထားကာသူမ၏အဖုတ်အကွဲကြောင်းတလျှောက်ပွတ်စွဲနေလေသည်။နဘေးမှဒေါ်လေးမြသည်လည်းအားမရလေဟန်ဖြင့်ကျွန်တော်၏ဖင်အားနောက်မှနေ၍တွန်းပေးနေလေသည်။ပူစူးမသည်မထင်မှတ်သောအလုပ်တခုကိုလုပ်လိုက်လေသည်။သူမ၏ပေါင်းကြားထဲတွင်သူမကိုမထိတထိကလိနေသောကျွန်တော့်အားလျှပ်တပြတ်တွန်းလှဲလိုက်ကာကျွန်တော့်အားအပေါ်မှနေ၍တက်ခွလိုက်ပြီးဆက်ကနဲဖိထိုင်ချလိုက်လေသည်။အဖြစ်အပျက်သည်အရမ်းမြန်ဆန်လွန်း၏။တင်းကြပ်ပြည်သိပ်စိုစွတ်နေသောတွင်းတခုအတွင်းသို့ကျွန်တော့်၏ပစ္စည်းဝင်ရောက်သွားသည်ပမာ။လမ်းခုလတ်တွင်အတားဆီးအခုကိုကျွန်တော့်လီးသည်ထိုးခွဲပစ်လိုက်ပုံရသည်။ဖောက်ကနဲမြည်သွားသံနှင့်အတူပူစူးမပေါင်းခြံတလျှောက်မှသွေးများစီးဆင်းလာကာပူစူးမသည်ကျွန်တော်ပေါ်သို့အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။ကျွန်တော်အလွန်လန့်သွားလေသည်ဒီလိုသွေးထွက်သံယုံဖြစ်မှုမျိုးကျွန်တော်အတွေ့အကြုံမရှိ၊ “ဒေါ်လေးလုပ်ပါအုံးဗျာ၊ဒီမှာသွေးတွေထွက်ကုန်ပြီ၊” “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသားညီရယ်၊အပျိုမှပေါက်သွားတာပါ၊သူ့ကိုအောက်ချလိုက်ပြီးသားညီအပေါ်ကနေဖြေးဖြေးခြင်းလုပ်ပေးလိုက်အဆင်ပြေသွားမှာပါကွယ် . . . ကျွန်တော်သည်ဒေါ်လေးပြောသည့်အတိုင်းပူစူးမကိုကျွန်တော့်ပေါ်မှလျှော်ချလိုက်ပြီးသူမ၏ပေါင်ခြားတွင်းသို့ဝင်ကာလှေကြီးထိုးပုံစံဖြင့်ခပ်ဖြေးဖြေးအသွင်းအထုတ်လုပ်လုပ်လေသည်။ထိုအခါပူစူးမသည်အနည်းငယ်လူးလွန်လာပြီးပါးစပ်မှလည်းငြီးညှာသံထွက်လာလေသည်။သူမသည်အောက်နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်ထားလေပြီးအောက်မှနေ၍ကျွန်တော်အားကျစ်ကျစ်ပါအောက်ဖက်ထားကာကျွန်တော်ကျေပြင်တခုလုံးအားလည်းသူမ၏လက်သည်းများနှင့်

ကုတ်ခြစ်နေလေသည်။ “ပူးစူး နာသေးလားဟင်” ကျွန်တော်စိုး ရိမ်စွာမေးလိုက်မိသည်။ “ဟင်း. . . နာတော့နာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သားညီမရပ်လိုက်နဲ့နော်. . . ပူစူးခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်. . . ပြီးတော့လေတမျိုးကြီးဘဲ၊ သားညီမရပ်လိုက်မှာကိုစိုးရိမ်နေတယ်” ထိုအခါဒေါ်လေးက “အဲဒါအရမ်းခံလို့ကောင်းနေတာလို့ခေါ်တယ်ပူစူးရဲ့၊ ပေါင်ကိုနည်းနည်းကားပေးထား၊ ဒါဆိုရင်တဖြေးဖြေးနဲ့ညည်းခံလို့ပိုကောင်းလာလိမ့်မယ်” ကျွန်တော်က “ဒေါ်လေးက အပျိုကြီးတာဆိုတယ်၊ အကုန်လုံးသိနေတာပါလား” “တမျိုးမထင်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဒေါ်လေးက အပျိုကြီးစစ်ပါ၊ ညီမအိမ်ထောင်သည်တွေက ပြန်ပြန်ပြောပြကြလို့ အကြားအတွေ့ကြုံတွေ့ပါကွယ်၊ လက်တွေ့က မှုတွေ့ရမှာ” ဒေါ်လေးသည်လည်းကျွန်တော်နှင့်ခံချင်နေပေပြီ။ သူမသည်လည်းသွေးသားနှင့်တည်ဆောက်ထားသူမဟုတ်ပါလား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာထိုက်စွာကိုစိတ်ကူးယဉ်နေသောသူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုကျတော့မှာတိုက်ဆိုင်စွာဖြစ်ပေါ်လာသောအခွင့်အရေးအားသူမသည်လည်းလက်လွှဲချင်ပုံပေါ်။ ကျွန်တော်သည်လုပ်လက်စဖြစ်နေသောပူစူးမအားလက်စဖြတ်ရန်လုပ်နေသောအရှိန်အားမြှင့်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ဆောင့်ချက်များသည်တခါမှ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသောပူစူး မအားထိရောက်စေလေသည်။ . ကျွန်တော့်လီးနှင့်သူမ၏သားအိမ်ဆောင့်မိလိုက်သည့်အချိန်တိုင်း သူမသည်ထွန်ထွန်လူးနေရရှာသည်။ ၁၀မိနစ်ခန့် မနားမနေအရှိန်ပြင်းပြင်းဆောင့်လိုက်သောအခါဝယ်သူမသည်ထွန်လိမ်ကောက်ကွေးလျှက်သက်ပြင်းရှည်ကြီးအာချကာငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်းပူစူးမကိုယ်ပေါ်တွင် မှောက်လျှက်သားခဏအမောဖြေနေလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘေးရှိအိပ်လျှက်ကျွန်တော်တို့အားကြည့်နေသောကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေသည့်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဒေါ်လေးမြဘက်သို့ အသာအယာလှိမ့်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ဒေါ်လေးမြသည်လည်းသူမဘက်သို့ လှိမ့်ဆင်းလာသော ကျွန်တော်အားစီးကြိုသောအနေဖြင့်သူမ၏လက်အားဆန့်တန်းကာ ကျွန်တော်အားပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အားသူမ၏ကြီးမားဖြူဖွေးသောနို့လုံးကြီးနှစ်လုံးအကြားသို့ ကျွန်တော့်၏ခေါင်းအားဆွဲယူနှစ်မြုပ်လိုက်လေတော့သည်။ သူမ၏နို့ကြီးနှစ်လုံးအကြားဝယ် ကျွန်တော်သည်အလုပ်ရှုပ်ရလေပြီ။ သူမ၏နို့ကြီးနှစ်လုံးကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်စို့ကာလက်မှလည်းသူမ၏ဖားပြုတ်ကြီးတကောင်ကပ်နေသည်အလားကြီးမားမို့မောက်လှသည်အဖုတ်ကြီးအားကျွန်တော်၏လက်ဖြင့်တယောထိုးပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးမြသည်တဟင်းဟင်း

တဟဲဟဲဖြင့်လွန်စွာသဘောကျနေလေသည်။ ထို့နောက်ဒေါ်လေးမြက “သားညီမရယ်လုပ်ပါတော့ကွယ်၊ ဒေါ်လေးကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ တော့ဒီမှာခံချင်လွန်းလို့သေမတတ်ဖြစ်နေပြီ” “ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လေး၏ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင်းသို့ဝင်ကာကျွန်တော့်၏လီးကြီးဖြင့်ဒေါ်လေးမြ၏အဖုတ်ကြီးတလျှောက်ဖိကပ်ကာစုန်ဆန်ပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သောအခါဝယ်နဂိုကတည်းကမှခံချင်နေသောဒေါ်လေးမြသည်သူမ၏အဖုတ်ဝယ်သို့ကျွန်တော်၏လီးဝင်သွားစေရန်အောက်မှနေ၍ကော့ကော့ပေးနေလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည်အတန်ကြာသူမအားနှူးနပ်ပြီးနောက်သူမ၏အဖုတ်တွင်းသို့ချိန်ဆကာရှိသမျှအားကိုစုစည်း၍ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒုတ်. . . အား. . . အင့်. . . ဟင့်ဟင့်. . . ကောင်းလိုက်တာကွယ်. . . လက်နဲ့လုပ်ရတာနဲ့လီးနဲ့ခံရတဲ့အရသာက. . . မိုးနဲ့မြေလောက်ကွာတယ်ဆိုတာတကယ်ပါဘဲလား” ဒေါ်လေးမြသည်ငြီးသလိုနှင့်ကောက်ချက်ချ၏။ သူမသည်ကျွန်တော်နှင့်မလုပ်ရခင်ကတည်းက အပျိုကြီးစစ်စစ်ဆိုသော်လည်းပူစူးမကဲ့သို့ အပျိုမှေးရှိတော့သည့်ပုံပေါ်၊ နဂိုကတည်းကသူမသည်လက်နှင့်အာသာဖြေဖျောက်နေပုံရ၏။ လီမဝင်ရသေးသောအအိုကြီးပင်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်သူမသည်လိုး၍ကောင်းတုန်းဘဲပင်၊ စည်းစည်းပိုင်ပိုင်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ဆောင့်ချလိုက်တိုင်းသူမသည်လည်းချက်ညီညီအောက်မှနေ၍ ကျွန်တော့်လီးအားသူမ၏အဖုတ်တွင်းမှပြန်ပြန်စုပ်ပေးနေလေသည်။ အချက်လေးငါးဆယ်မျှဆောင့်ပြီးမတော့သူမသည်ကျွန်တော့်အား

“သားညီဒေါ်လေးပြီးတာငါးခါလောက်တောင်ရှိနေပြီ၊ သားညီပြီးအောင်ဒေါ်လေးလုပ်ပေးမယ်နော်၊ သားညီလဲမောလှရောပေါ့” ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်လေးသည်မည်သည့်ယောက်ျားနှင့်မျှမဆက်ဆံဘူးပါဘဲ ကျွန်တော်ပြီးအောင်သူမဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ “သားညီနားရှုပ်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ဒေါ်လေးကလက်တွေ့သာမရှိတယ်ဒေါ်လေးညီမတွေ၊ အမအိမ်ထောင်သည်တွေလုပ်နေတာမတွေ့ချင်မှအဆုံး၊ ရွာမှဆိုတော့အိမ်ကလည်းကျဉ်းတော့ဒါတွေကဒေါ်လေးအတွက်မဆန်းတော့ဘူးလေကွယ်၊ သူတို့လုပ်တဲ့နည်းထဲကအကောင်းဆုံးနည်းလေးသုံးပေးမယ်၊ သားညီရဲ့မေမေလေးတောင်ဒီနည်းသိအုံးမယ်မထင်ဘူး” နဘေးမှနားနေသောပူစူးမသည်ပင်လျှင်ခေါင်းထောင်၍ ထကြည့်နေလေပေပြီ။ သူမသည်လည်းသိချင်ပေမပေါ့။ ဒေါ်လေးမြသည်လေးဘက်ထောက်လိုက်၏။ လေးဘက်ထောက်၍လုပ်သောနည်းသည်ကျွန်တော့်အတွက်တော့အဆန်းမဟုတ်တော့၊ “ဒေါ်လေးကလည်းလေးဘက်ထောက်လောက်ကတော့” “စကားကြောမရှည်စမ်း

ပါနဲ့ဟယ်၊အစအဆုံးကြည့်ပါအုံး” ဒေါ်လေးစိတ်မရှည်စွာဆို၏။
 “သားညီးလီးကိုဒေါ်လေးထဲထည့်လိုက်” ကျွန်တော်သည်သူမပြော
 သလိုသူမ၏အဖုတ်အတွင်းသို့ကျွန်တော်၏လီးအားသူမ၏အဖုတ်
 အတွင်းသို့ဖြေးညင်းစွာနှစ်မြုပ်လိုက်၏။ထို့နောက်သူမက “ဒေါ်
 လေးခါးကိုဖက်ထား” ကျွန်တော်သည်သူမနှင့်ကိုယ်လုံးခြင်းပူးကပ်
 ကာလီးနှင့်အဖုတ်စွတ်လျက်နှင့်ပင်သူမ၏ခါးကိုသိမ်းကြုံးဖက်လိုက်
 သည်။ “တို့နို့ကိုကိုင်ထားလေ” ခါးကိုဖက်လျက်နှင့်ပင်သူမ၏
 ကြီးမားသောနို့ကြီးအားစုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ထို့နောက်သူမ
 သည်ဖြေးညင်းစွာလေးဘက်ထောက်နေရာမှမှောက်ချလိုက်လေ
 တော့သည်။မှောက်ချသည်ဆိုရာတွင်သူမသည်-ဝမ်းဗိုက်လောက်
 ထိသာကြမ်းပြင်နှင့်ထိကပ်လိုက်သောလည်းသူမ၏ဖင်ကြီးအား
 ကြမ်းပြင်နှင့်မထိအောင်ကော့ထားပြီးသူမ၏ဒူးခေါင်းအားထောင်
 လျက်ကျွန်တော်၏နောက်ကျောပြင်အားသူမ၏ခြေဖဝါးဖြင့်ပြန်
 ထောက်ကာသူမ၏ဖင်ကြီးနှင့်ခြေဖဝါးကြားတွင်ကျွန်တော်အား
 ညှပ်ထားလိုက်လေတော့သည်။ကျွန်တော်သည်သူမ၏ဖင်ကြီးနှင့်
 ခြေဖဝါးကြားတွင်မလူးသာမလွန်သာဖြစ်နေလေတော့သည်။၎င်း
 ပုံစံကိုကျွန်တော်သည်မေမေလေးတို့ထံတွင်မတွေ့ခဲ့ရသလို၊အပြာ
 ကားများတွင်လည်းမကြည့်ဘူးသေးချေ။သူမတို့တောနည်းဖြစ်ပေ
 လိမ့်မည်။မြန်မာဘုရင်များသည်အလွန်နာထသောမင်းများဖြစ်ကြ
 လေသည်။ထိုနည်းသည်မြန်မာဘုရင်များသာသုံးသောလျှို့ဝှက်
 နန်းတွင်းနည်းဖြစ်တန်ရာ၏။ကျွန်တော်လီးသည်သူမဖင်နှစ်လုံး
 ၏ညစ်အားအတွင်းဝယ်မလုပ်ရပါဘဲနှင့်ပြီးချင်သလိုဖြစ်နေသည်။
 ထို့နောက်သူမက “သားညီလုပ်လေ၊ဘာစဉ်းစားနေတာလည်း”
 သူမကလုပ်လေဟုမပြောခင်ကပင်ကျွန်တော်ကပြီးချင်နေလေပြီ။
 အပွဲပွဲနွဲ့လာတဲ့ကျွန်တော်ဒီမော်လမြိုင်သူအပျိုကြီးနှင့်မှဒုက္ခရောက်
 ရပေတော့မည်။ကျွန်တော်သည်လည်းအညံ့မခံသူမ၏နို့ကြီးနှစ်လုံး
 အားအတင်းဖြစ်ညစ်ကာဆယ်ချက်မျှဆောင့်လိုက်သည့်အခါတွင်
 မတော့သူမ၏ဖျစ်ညစ်အားကိုမခံနိုင်တော့သည်ဖြစ်ရာ၊အလွန်တရာ
 မှကောင်းလှသည်ဖြစ်လေသောကြောင့်သူမ၏အဖုတ်အတွင်းသို့ကျွန်
 တော့၏သုတ်ရည်များကိုပန်းထုတ်လိုက်ပြီးဆန့်ငင်ငင်နှင့်သူမနှင့်
 ပူစူးမ၏ကြားသို့မှောက်လျက်သားထိုးကြသွားလေတော့သတည်း။

**မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါနည်းသည်အလွန်တရာမှကောင်းလေ
 သောကြောင့်အကြင်စာဖတ်သူသည်မိမိတို့၏လိင်ဆက်ဆံဘက်
 များနှင့်မြည်းစမ်းကြည့်သင့်ကြပါကုန်ဟုကျွန်ုပ်တို့ကံတွန်းအပ်
 ပါ သည်။**

**စာရေးသူ
 ၀၀၇ကေကေအက်(၆)**

နောင်တွင်လစ်လျှင်လစ်သလိုပူစူးမဒေါ်လေးမြနှင့်ကျွန်တော်တို့
 သည်သူမတို့၏အစေခံတန်းလျားထဲတွင်မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်
 မြူးနေကြတော့ လေသတည်း.

ကျွန်တော့်ဘဝပူစူးမပြီးပါပြီ။

မေမေလေးနှင့်ဒေါ်လီတို့၏သူမတို့ပြောပြကြသောဖြစ်ရပ်မှန်

“ကျောင်းသူဘဝကဲသမျှ”

မျှော်

